

Hükümet ve fert olarak kendi sorumluluklarımızı kuşanmak yerine, ülkemizdeki son felaketlerle ilgili suçu KADERE yükleme yanlışlığını ikaz ve irşat eden

ERBAKAN HOCAMIZIN RÜYASI VE UYARILARI

□□□□□□□□

FATMA BETÜL ERİŞKİN / 05.02.2020 / KONYA

Rüyamda: Kar beyaz rengine boyanmış bir odada oluyorum. Koltuklar, halı ve mobilyalar yepyeni, oda taze ahşap ve yaş boya kokuyordu. Elime bir kahve alıyorum ve tekli koltuğa oturuyorum. Bu esnada, önceki gün üçe bölünen uçak, Van'daki çığ felaketi, geçtiğimiz günlerde yaşanan Elazığ depremi falan birleşerek içimi öyle doldurmuş oluyor ki, *“Ülkede ve dünyada son durum ne acaba?”* diye kumandayı elime alıyorum ve TV'yi açıyorum. Açtığım kanalda Aziz Erbakan Hocamız, sanki haber sunuyor oluyorlardı. Boyunlarına takılı kulaklıkları bir mikrofon varmış ve mikrofonun ucu mübarek ağızlarının önünde duruyordu. Dünyadan ve ülkeden haberler veriyorlardı. Fakat haber verdikleri, her bölgede ve her olayda, bizzat kendileri; yer, hasar ve olay tespiti, halkla ve yetkililerle röportaj vesaire işlerini de yaparak bildiriyorlardı. Şaşkın bir şekilde izlediğimi görünce, mübarek ellerini uzatıp, elimdeki kahveyi sehpanın üzerine koyuyorlar, elimi tutup beni TV ekranının içine çekiyorlar ve:

"Gel, olayları birlikte tetkik edelim. Kahven soğumadan seni geri getiririm!"

buyuruyorlardı. Önce Van'daki çığ felaketinin yaşandığı olay mahalline gittik. Karın üç dört metre altına girip, elleri, yüzleri soğuktan morarmak üzere olan bir askerimizin ellerini mübarek ellerine alıp ısıttılar. Mübarek ellerini askerinin kalbinin üzerine koyup:

"Kalbi sıcak olanın vücudu üşümez!"

buyurarak askerinin kalbini ısıttılar. Az sonra yukarıya sinyal gibi bir titreşim göndererek, elleri ile ısıttıkları askeri bulmalarını sağladılar. AFAD görevlileri, askerler, vatandaşlar bizi görmüyorlardı. Sonra Erbakan Hocamız, karın üzerinde, mübarek ellerinde mikrofonla, aynı kanaldan canlı yayınlı olay yeriyle ilgili ayrıntılı haber ve bilgi veriyorlardı. Ben:

"Aziz Hocam, bu çığ olayı, bu kardeşlerimizin burada ölmeleri kader midir?"

diye sordum. Erbakan Hocamız:

"Şoförün aldığı emir üzerine minibüsü, çığ düşme riski yüksek olan, daha evvel aynı yerde, aynı yükseklikte, aynı yoğunlukta kar yağışı yaşandığı zaman defalarca çığ düşmüş olan yere sürmesi (hatalıydı...) Hatta minibüsün önünde, ismi lazım değil bir milletvekilinin emri üzere, önlerindeki karı temizlemek için birçok iş makinası ile üstelik çığ düşebilir uyarısına rağmen, büyük bir gürültü ile yola devam etmeleri (yanlıştı...) Yamaçtan yuvarlanan karla, üzerlerini 3-4 metre kapatacak şekilde çığ düşmesine rağmen... Minibüstekileri, çığın altından kurtarmak için alanın kaldıramayacağı sayıdaki kalabalıkla, üstelik yeniden çığ düşme ihtimalinin olduğu yere; üzerlerine Bizim ürettirdiğimiz radyoaktif sinyaller veren yer bildirim cihazlarını takmadan; soğuğa dayanıklı ve vücut ısını düşürmeyip, bir yandan da duruma göre artmasını sağlayan özel donanımlı kıyafetlerin giydirilmemesi (hataydı...) Yetmez; sessiz olunması gereken ortamda, hara göre her ağızdan bir gürültü çıkarılması ve iş makinalarının ekstra çıkarttıkları seslerle ikinci çığın düşmesine (sebeplere yanlıştı...) Şimdi sen söyle bakalım, bütün bunları kadere yüklemek doğru bir yaklaşım mıdır? Oysa tedbir tevekkülü doğurur, tevekkül de kaderi! Tedbirsizlikleri, akılsızlıkları ve ardından gelecek olan başarısızlıkları kadere mi yükleyelim? Bu, Allah'a yapılıp bir şey midir?"
buyurdular.

Sonra Sabiha Gökçen Havaalanında olduk. Hakikaten uçak üçe bölünmüş, özellikle ön bölgesi tamamen açılmış, koltukları, hava maskeleri vesaire dışarıya sarkmış; ürkütücü bir manzara hâkimdi. Erbakan Hocamız çok üzülüğümü görünce: **"Şimdi yeniden sormak lazım; bunun suçu ve sorumluluğu kadere mi aittir? Havalimanı pistleri yorulmuş, bakım istiyor, ama bakımlar yapılmamış. Ulaştırma Bakanı çıkmış, 2019 yılında, bakımın yapılacağı söylendiği imzalar atıldığı halde, hiçbir adım atılmamış. 'Önümüzdeki yıllarda pistlerin bakım ve onarımını tek tek yapacağız!' diye hava atıyor ve halkı avutuyor... Pilot; kuleyi aramış, kuyruk bölümünün rüzgârının boyutunu hatırlatmış... Görevli, elinde çay, hesabını kitabını yapmadan: "Sizden önce de aynı sebeple, iki uçak pas geçti, isterseniz inebilirsiniz!" deyip bir nevi başından savmış... Tabi uçak, rüzgârdan dolayı sert iniş yapınca tekerler yanmaya başlamış, uçak basınçtan üçe bölünüp parçalanmış... Allah'ın yardımı ile patlama gerçekleşmeden bu olay üç kayıp canla atlattılmış! Şimdi bütün bunları da kadere yükleyip sorumluluklarımızdan sıyrılalım mı?"**
buyurdular. Ardından uçağın arka bölgesinde oluşan kırıktan dışarıya çıktık. Dışarıya yine görevliler, ambulanslar, asker, polis doluydu. Erbakan Hocamız bu olayla ilgili haberleri de aktarıyordu.

Ardından Elazığ'da olduk. Bazen, günlerce enkaz araması yapılan göçüklerin altında, bazen kenarında, bir deprem anında şehir, binalar ve eşyalar beşik gibi sallanırken ve binalar yıkılırken, bir de en son şehrin halini görürkenki anlarda oluyorduk. Herkesin gözünde sessizlik, korku, çaresizlik; ama herkesin gözünde aynı duygu vardı; **"Dünyada ölümden başkası yalan!"**
Çaresizce, saatlerce kıpırdamadan enkaz altında bekleyenleri gördük, hepsi de aynı ismi

Yazar Fatma Betül ERİŞKİN
07 Şubat 2020

çağırıyor, aynı merkezden yardım istiyordu. Kimisi gözleriyle, ima ile vakit namazını kılıyor, kimisi bildiği bilmediği sureleri birbiri ardına ekleyip, yalnızlık korkusunu Allah'a yaklaşıp gidermeye çalışıyordu. Erbakan Hocamız:

“Maalesef bu binalar sağlam yapılmamış, başta belediyeler, diğer yetkililer gerekli denetimleri savsaklamış, evlere bakılmamış, hatta odalarda veya zemin katlardaki dükkânlarda alan açmak için kolonlar bile kesilmiş, yıkılmak üzere olan binalar boya-cilayla yeni gibi gösterilmiş ve sonra, işte sonrası ortada... İlk sallantıda enkaza dönmüş. Şimdi bütün bu sorunları ve sorumsuzlukları da tutup kadere mi yükleyelim? Daha başka günah, vebal var mı hepsini kadere yükleyip kurtulalım? Allah'a yükleyecek daha yük var mı? Tüm bunlara “kader” deyip elimiz göğsümüzde oturacaksa daha büyük felaket ve musibetlere davetiye çıkarıyoruz demektir... Artık şu ayetin uyarılarına dikkat etmemiz gerekir:

“

İnsanların kendi ellerinin kazandığı

(

tahribat ve talanlarının yol açmasıyla, doğal ve sosyal yapıyı bozmaları

)

dolayısıyla, karada ve denizde fesat ortaya çıktı. Umulur ki,

(

fesatlık ve fırsatçılık yapıp doğayı tahribattan

)

dönerler diye

(

Allah

)

onlara yaptıklarının bir kısmını

(

felaket ve musibet olarak

)

kendilerine tattırmaktadır. [Not: Bu yüzden deprem ve sel gibi çeşitli afetler ve felaketler yaşanmaktadır. Faiz ve rant ekonomisi de emek ve üretime dayalı doğal ve doğru iktisadi hayatı temelinden bozmakta ve hayatı yozlaştırmaktadır.]” (Rum Suresi: 41’inci Ayet

)

Bunlar, yani bu gafil ve hain sorumlular, şimdi, “100 yıllık plan” deyip, “Kudüs’ü İsrail’e başkent yapma kararlarını da tutup kadere bağlarlar!.. “Ne yapalım? Çok haklısınız! Bu kaderimizde varmış, buyurun, başkent yapabilirsiniz” mi diyelim?.. Hatta yetmez, Siyonist zalimlere: “Siz oraya sıkışıp kalmayın, buyurup gelin, kendi kendinize vadettiğiniz, asırlardır da elde etmek için uğraştığınız; bu uğurda yakıp yıktığınız, halkını katlettiğiniz topraklara yerleşin!” diye davet mi edelim? Biz size karşı koyacak değiliz, zira bu kaderdir. Kaderimizde size boyun eğmek varmış!” deyip ülkelerimizi, geleceğimizi ve güvenliğimizi Siyonist Emperyalistlere teslim mi edelim? Unutma; kader, tedbirden sonra gelir ve önce kul olarak görev ve sorumluluklarımızı kuşanmamız gerekir... Tedbirsiz başa gelen, kader değil kederdir! Ancak gerekli ve yeterli tedbirden sonra yine

başına gelecekse, aynı hüznü yine de yaşayacaksan işte bu kaderindir. Sonrasında kadere tevekkül eder, kederden (üzüntüden) emin olursun!

Bak, şimdi Ahmet (Akgül, Elâziğ depreminde), bu duvarları iri iri çatlamış, içindeki eşyalar yarı yarıya kırılmış, dolapları duvarından düşmüş ve dağılmış evine, ciddi bir alt yapı tadilatı yapılmadan, yeni destek kolonlar atılmadan gelip oturursa, olacak herhangi bir sarsıntının her gelişinde ve sarsıntı süresi bu depremin az gerisinde olsa dahi, bu bina yıkılır. O zaman yine "Bu kaderimiz" mi diyeceğiz? Gerçi O, zaten düşünmüştür, sakın gelip geri buraya oturmasın. Biz O'nu gözümüzden sakınırken, yaşanacak bir felaket sonucu yarasını-beresini, ağrısını, acısını kaldıramayız! O halde kardeş, bugünün cümlesini aklına kazı: "Yanlış kararlarınızın ve tedbirsiz davranışlarınızın sonucunu ve suçunu kadere yüklemeyin!" Tedbirle kadere, kaderle tevekküle sarılın!" buyurdular. Sonra bir anda kahvemi bırakıp gittiğim odaya geri gelmiş olduk. Kahvenin dumanları hâlâ üzerindeydi, Erbakan Hocamıza ikram ettim. Az evvel yaşadığımız olayları, haberlerde izlerken uyandım.

□□□□□□□□

Te'vili: Ülkemizde ve bölgemizde yaşanan çeşitli felaket ve musibetlerin suçunu ve sorumluluğunu kadere yüklemek, Allah'a karşı haddini bilmemektir. Devletin, hükümetlerin, belediyelerin ve fert fert tüm kişilerin; her türlü tedbiri aldıktan ve görevlerini hakkıyla yaptıktan sonra, Allah'a tevekkül edilmelidir. Yanlış kader anlayışı, tembellik ve tedbirsizliğimizi maskeleyen kılıfı olarak kullanılagelmiştir. Ülkemizde acı olayları ve perde arkasını bu denli açık ve mantıklı izah ve bizleri ikaz eden bu rüya, salih rüyaların en güzel örneğidir. Fatma Betül kardeşimizi tebrik etmek gerekir. Aziz Erbakan Hocamızın himmeti ve ruhaniyeti de, inşaallah sadıklarla beraberdir. En doğrusunu Allah bilir.

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}erbakanuyarilarkader{/mp3}

Yazar Fatma Betül ERİŞKİN
07 Şubat 2020
